

הלוות הנחת אדם בפרק סימן א

ביאורים ומוספים

בטבעו או שהוא יורע בעצמו שאם יקיים באשמה יישן בעה הפתלה, מוטב לישן כל הatzka⁽²⁶⁾.

(26) והזמנן הנזכר לשינה כתוב לקמן (ס"י רלח ס"ק ב) בשם המוג"א, לשנית האם בלילה אין שער קבוע, אלא תלי בכל אדם ואדם לפי כח בריאותו, ועל כל פנים לא ישתקע בשינה יותר מראי, וכדריתא במשנה בטנהדרין (פ"ח מה), שינוי לזרקים רע להם ורע לעולם.

אכן, הרמב"ם (פ"ד מהל' דעתות הד') כתוב שדי לאדם בשמנה שעוט, ובאי התפארת ישראאל (אבות פ"ו אות פד) שכלה הוא עד גיל חמישים, אבל מגיל חמישים ואילך, דהיינו לשין חמש או שניות בלילה, ובמנינו, דעת הגראי קינבסקי (קריאת דagaraתא ח"א אגרת כח) שבאופן רגיל ציריך אדם לישן שבע שעות ביממה.

[משנ"ב ס"ק ז]
אבל התויה והמתפללה יהנה בשמחה⁽²⁷⁾.

(27) שנאמר 'עבדו את ה' בשמחה' (שו"ע הרב ס"ח). ובטעם הדבר, שאין לדאג וליהوت מיציר על חורבן הבית בשעת הלימוד והתפילה, כתוב הרוח חיים (ר"ח פאלגאי אות ז), שהוא מושם שתפיפיות נגד תלמידים תקנום, ואמרו חז"ל (ברכות לב, ב) שגדולה תפילה יותר מן הקרבנות, וכן אמרו (מנחות קי, א) בענין לימוד התורה, שככל העסוק בתורה כאילו הקריב קרבנות, ואם כן אין לאדם בשעה שעסוק בעניינים אלו לדאג ולהיות מיציר על חורבן הבית.

[משנ"ב ס"ק יא]

חתב של"ה, שבקל סועה יאמר על נחרות בבל, ובשפת⁽²⁸⁾ וכן בקדים שאין אומרים בהם מבחן יאמר שיר הפעלות קשות ה'⁽²⁹⁾.

(28) וכך מי שאוכל פת בערב שבת אחרי חצות, כתוב לקמן (ס"י רסו ס"ק יא) שאין אומר על נהרות בבל, אלא 'שיר המעלות'.

(29) והואים שאין אומרים בהם תחנן מחמת שיש בהם נישואין או ברית מילה, ולא מחמת עצם קדושתם, כתוב בש"ת יוסף אומץ (ס"י קנד) שאומרם בהם 'על נהרות בבל'. אמן בסעודת המעשה עצמה, כתוב בספר אפיקי מגינים (חידושים ס"ק ח) שנוהגים לומר 'שיר המעלות'.

[משנ"ב ס"ק יב]

וציריך אנשים לקובע לו עת ללמד ספרי מוסר בבל יום ניומ, אם קצת ואם קרבבה⁽³⁰⁾.

(30) ולקמן (ס"י תרג ס"ק ב) הביא כן גם בשם האר"ז ול' והగ"א, שהחויב ללימוד בספריו מוסר הוא בכל השנה.

[משנ"ב ס"ק יג]

ונՔשת קרכנות, דאמירין במקחוות: 'זאת תורת הפתאה', כל העוזק בתורת חפתאת כאילו הקריב חפתאת וככיו⁽³¹⁾.

(31) בביאור הלשון: 'כל העוסק', כתוב לקמן (ס"י מה ס"ק א) שהכוונה היא למי שמתעסק להבין ענייני הפרשה, ולא למי שאומר את הותבות לב.

[משנ"ב ס"ק ח]

ואף אם קרי מטפוחות⁽²²⁾ וכו', ומכל מקומות למדנו גראה דאסור קעם שגטול ביריה⁽²³⁾, ובלאו כי אסור קעם בכתפת התרעה⁽²⁴⁾.

(21) ולגביו אמרת 'מרדה אני' במקומות המתוונים, כתוב המנתה אחרן (כל אל אותן ה) שלא לאמרו שם. אמן בש"ת ארץ צבי (ס"י נב) כתוב שמותר לאומרו שם, כיון שאינו מזכיר את השם אלא רק מהרhar בו, והרהור מותר מכסה את ליבו שבו הוא מהרhar.

(22) ולהרהור בדברי תורה, כתוב לקמן (ס"י פה ס"ק טו) ובביה"ל לקמן (ס"י סב ס"ד ד"ה ואך, וס"י צב ס"ז ד"ה ולכך) שמותר אף אם לא נטל ידיין.

ולענות אמן לפניו שנטל ידיין, כתוב הকפ החיים (ס"י ד ס"ק כח) ברעת הזוהר שלא יענה אלא רק יתרה בלבו. וראה מיה שכתבנו לעיל ס"ק ב, והחזה⁽²⁵⁾ (דיןיהם והנהגות פ"ד אות בט) הורה שמותר לענות קודם נטילת ידיין, וכותב התפארת אדם (ס"י א ד"ה ונלע"ד) שאין להחמיר בכך משום שהוא המביאה אותו לידי קולא.

ומי שהוא ערום ורוצה לצאת ידי חובה בברכת חבריו מרדן 'שמעו' בעונה, כתוב לקמן (ס"י עה ס"ק בט) שאסור לו, משום שעורם אינו יכול לענות, וראה מיה שכתבנו שם.

(23) והרוצה להרהור בדברי תורה, כתוב השוע"ע לקמן (ס"י מו ס"ד) שאינו צריך לרוץ לפני כן ברכות התורה. והביא המשג"ב שם (ס"ק ז) שהגרא"א חולק וסביר שאין להרהור קודם ברכות התורה.

והשומע דבר תורה, כתוב השערתי תשובה (שם ס"ק ג) בשם ש"ת הלכות קינותו (ח'ב ס"י קונט) שאריך לבך, בין שדין 'שמע עוניה' עדיף מהרהור, מאיר, בש"ת האלף לך שלמה (או'יח ס"י לה) כתוב שדינן בהרהור, ולכן אין צורך רציך לבך.

והגרא"ח קינבסקי כתוב (מכותב לעלון ירושי גליון 3) שאפייל שומע דברי תורה בקהלת או בטלפון, ציריך לבך לדעת הגרא"א, משום של כל הרהור ציריך לבך, ואף לדעת החולקים על הגרא"א, מ"מ בשמיעה ציריך לבך, וככמו שמכוח מדברי התוס' ברכות (כ, ב ד"ה כדאשכחן) שמשמעות דברי תורה היא מצווה בפני עצמה, ואני צריך בזה לדין שומע ומשמעותי.

[משנ"ב ס"ק ט]

אחר התקון שעוזר משניות קודם לכל קרב⁽²⁶⁾.

(24) במלעת לימוד המשניות, כתוב בספריו ליקוטי אמרים (פ"ה), שיוור כל איש ישראל שידע את שש סדרי המשנה כפי שכלו והבנתו, כי בהם בכללו עקריו הדינים שככל התורה כולה, ובודאי ישאל לו לאדם עליהם כשיווא לעולם העליון, כדאיתא במדרש משל (פ"י), עיין שם.

[משנ"ב שם]

וציריך ביחסו להזהר מאד מאייד משיחת חליין בגעוםם בליליה⁽²⁵⁾. ובטעם הדבר כתוב לקמן (ס"י רלח ס"ק א), שהוא ממש שלם איברי לילה אלא לירסא, ולפיכך ציריך להיזהר מאד שלא להתבטל בזמן זה.

[משנ"ב שם]

ומי שאיןו יכולים להשபים קעם או רבך, מחתה שהוא חלש

הלבות הינהן אדם בברך פיתוי

ה
וְמִתְבָּרֵךְ

הלו^ת הנקה אָדָם בְּפַקֵּר סִימָן ה
הלו^ת, שתקפה לה שיתפלל באומן משעות על סחרבו ועל הכלות רצינה: ג (ט) יראוי לכל ירא שמיים
(ט) שיהא מצר ודוואג על (יא) חרבן ביתהאנךש: ד טוב מעת פחנוגים (ט) [ט] בכננה מהרבבות
(יב) בלא בכננה: ה יטוב לומר (ט) פרשת העקרלה ופרשת הפון יונשרת הדרבות *וונפנית עוללה
ומנחה (יד) [ט] ושלמים (טו) וחטא ואשם: הaga וזרוק ביחיד מtar לומר עשרה הדברים בכל יום, אבל אסור

שערית תשובה

[ב] בְּכָנָה. עַבְרִית. וְעַזְן שֶׁבֶשֶׁת גַּזְבָּק חַבְּסִי מֵנוֹ. וּבְכָרְפִּי יוֹסֵף תְּחַבֵּשְׂרָאֵל לְקַבְּצָה עַתְּכָנָה. וְלֹאַלְמָד בְּסָפִי מִזְרָח, כִּי כָּל הַגְּדוֹלָה כָּוֹר, וּבְכָלִי יְהִי תְּבִלָּה הַיְּצָהָר הַאֲזָה תְּכוֹחַת מִזְרָח אַמְּרוּנִי. רַילְ, דְּמִי שְׁשִׁי לוֹ אָנוֹ וְאַנוֹ בָּכָל הַאֲרִיךְ וּמְכֻמָּט בְּמַחְנָנוֹנִים אוֹאַמְּרוּם בְּכָנָה, נְחַשֵּׁב לְפִי קָדוֹשׁ בָּה כָּמוֹ אָוֹתוֹ שְׁשִׁי לוֹ פְּנָיא וּמְאַרְיךְ בְּמַחְנָנוֹנִים בְּכָנָה. מַאֲ, וְכֵי יַד אַחֲרָן, וְעַטְזֵז וּתְשִׁבְתֵּב שָׂבּוֹת עַזְלָבְּן חַבְּסִי מֵדוֹ. וְעַזְן הוֹסְפּוֹת יְהִי בְּמַכְפָּתָח אֶבֶוֹת פָּרָק בְּמִשְׁנָה טָן. כְּמַבְּסָרְקָוּרִיטִים הַהָּה בְּלָמוֹוד תְּוֹרָה גַּמְיָן דָּרְין כֵּן, וְכֵי בְּסָלְתָה לְלִילָה: (ט) פְּרַשְׁתַּחַעְקָה. קְסָם פְּרַשְׁתַּחַעְקָה. וּוֹלֵד יוֹמָר פְּרַשְׁתַּחַעְקָה וּפְרַשְׁתַּחַעְקָה פְּנִים אֲפָלוֹ בְּשַׁבְּתָה, עַתְּ, וְכֵי בָּעֵל שְׁמֵי יְדוֹת וְסָלְתָה בְּלָוָלה וּבְנָגָע, ע.ש. וְכֵבֶב קְפַחְיִי פְּרַשְׁתַּחַעְקָה צָיו, שָׁאן דִּי בְּאַמְרָה, אַלְאָבָא אָוּר הַפְּרַשְׁתַּחַעְקָה וִינְפִּיר אַלְאָלָאָוּתָה חַדְּרָה. (ט) וְשָׁלְמָמִים. אַזְמָר עַלְהָה לְזֹר גַּיְשָׁה בְּכָל יוֹם מְבָטָח לוֹ שָׂהוֹא בָּן עַולְםָמָא: וְשָׁלְמָמִים. וְשָׁלְמָמִים יָאַמֵּר פְּרַשְׁתַּחַעְקָה, פְּנִים לְפָה כְּבָבִי לְוֹמֵר עַלְהָה וּכְרִי שָׁאָת וּכְרִי שָׁאָת וְכֵרָה, בְּלָא נְפִיכָם; אַבְלָא נְפִיכָם; אַבְלָא נְפִיכָם; וְשָׁלְמָמִים אַבְלָא נְפִיכָם. וְהַקְשָׁה כְּמָא, לְפָה תְּחַבֵּב הַבָּבִי לְוֹמֵר עַלְהָה וּכְרִי שָׁאָת וּכְרִי שָׁאָת וְכֵרָה, בְּלָא נְפִיכָם. וְהַקְשָׁה כְּמָא, לְפָה תְּחַבֵּב הַבָּבִי לְוֹמֵר עַלְהָה וּכְרִי שָׁאָת וּכְרִי שָׁאָת וְכֵרָה, בְּלָא נְפִיכָם.

באו ר הילכה

(ו') ותבת' "בחמליה" היה באתנחפה, ורבה אמונתך' בלי הפסק, והוא מן הכתוב "הדרים לאקרים וגוי", שהקדוש ברוך הוא מרים אמונתו להזכיר נשימות המפקרדים בפרק. ואין ציריך להנשיט נזירים אף אם בדיו קומפוזיט²⁴, כי אין מוגיר קינה הנפש אלא שם ולא כני. ומכל מקום ללמד (ז) נרא דאסור קדם שגטל ופרשת שלמים, מן י主旨 זכה שלמים' עד י主旨 מן בזאתו, ובפרשת צו, מן

(ט) ראי לכל וככו. ומתקבלים הארכו מארך בಗל מעלת קימות חסות כי ראה הילא, וכבר נדפס בסדר סנקטינום על-פי כתבי האר"י ז"ל. וכן חסות (ז) הוא פמייד באמצעותם של קלילה מפש בבל מוקם, ואפללו בלילה קדום או קצורות, והיא י"ב שעה אחר חצי הבים. והעת להחטאונו על סחרבן (ח) נכון יותר שיקנה קדם חסות מעת, ומחזות ואלה עטף בתזה, ובסוף קלילה (ט) יבקש צרכי, וניש אומרים או שמרם לבקר. ואם הוא קרוב לנצח החפה (ט) יאמר המומרים לביך וידרג מקינות ואחר-כך יאמר שמרם לבקר. ואחר המקון שעור משגניות קודם לכל דבר²⁴. ואם זהה לאחמת האמת, עת היה מסתה מואז. ניש אומרים, כת"ו משבבי עד ט"ו באיר יקום. והנוגדים על-פי קבלה סוברים שאריך לקום פמיך. ברורה שהחדרו ימד לומך מקון חסות באב עד ט"ו באיר יקום. והנוגדים על-פי קבלה סוברים שאריך לקום פמיך. דבית-הקבשת קדריש למינעם, וארכבה, ברב עם קורת מלך. ותווב יותר שאמור את המקון בבית-הקבשת משל' אמורנו בחדר הקסמה לו, דבית-הקבשת קדריש טפי, וגם שיקחו מעשרה קראשנותם. וארכיך ביחס להזיהר מادر משיחת חלין בגעוזם בליל²⁵. ומוי (י) שאינו יכול להשכים קודם או ר' הילר, מהמת שהאה חלש בטבעו או שהוא יעד בעת הקבלה, מוטב לישן כל הצעך²⁶. ומכל מקום (ימ) היה וזה ר' מאור לקיים שעה ולפחות חצי שעה קודם קריית השаш לבית-הקבשת. כדי שיהיה יכול להזכיר עצמו להחפצל באבBOR ובקבויות: (ו) ש"ה מאור. אבל תמורה והתפללה (ו) יורה בשמחה²⁷: (א) חרפן בית המקדש. שבב של"ה, שבחכל שעודה אמר על גבורות בבל, ובשבט²⁸ (כ) וכן בנים שאין אומרים בהם פחנון אמר שי' הפולות בשוב ה' וגוו²⁹. והעקר שידע מה קאורה, (כ"ה) ואחר כנחת הלב הן הקרים: ד (יב) בלא כונה. אבל אם המרבה כון גם-כן, המרבה טוב יותר. ואם הממעט (ככ) יש לו או אין יכל לתרארה, זו שהוא מישער בעצמו (כג) שאם יאריך לא היה יכול לצנן, וממעט בתקנותיהם ואומרים כבוניה, נחشب דפני' השם יתקברך במו אוותו שיש לו פנאי ומאריך בתקנותיהם כבוניה; ועל זה שנינו: אשרד המרבה והתפללה וואחד הממעט ובלבד שיכנן לבו לשיקים. וכן (כד) לענין פלמוד תורה הענין כן, כי הכל פליו לפני השם יתקברך אם עושה כל אשר בכחו לעשות. ומוי שהוא בעל תורה ורש לו לב לקבוץ וללמוד, (כה) יכול למגע מלומר הקביה הפתחות בקשות הנטקסות בקדושים, וטווב יותר שילמוד במקומם. (כו) וארכיך הארים לאקעב' לו עד להלמוד ספר בכל יום ויום, אם מעט ואם הרבה³⁰, כי הגדול מחרבו, יציר גדור הימנו; ותבלין היציר קרע הוא תוכחת מאממיין ח"ל: ה (יג) פרשת העקבה. (ט) קודם פרשת העקבה. (ט) אלא שיתבונן מה שהוא אופר וייפור פרשת העקבה ופרשת המן אפללו בשפט. ואין די באמירה, (כט) לא שיתבונן מה שאמור בגברא: כל האומר קהלה לנו ר' שלש עפמים בכל יום ובמג' בקצת לו שהוא כן נולם תבא, גס-מן קאפו זה. וטעם לא אמרת כל זה, (כט) כי פרשת עקרה קרי לבר' זכות אבות בבל יום, וגם קרי להניעץ יצרו במו שספר יצחק נפשו; ופרשת המן, קרי שיאמן של מזונוקיו באין בהשכמה פרטיט, וכוכתיב "הפרקה לא העדך והמעט לא החסיר", להזרות שאין רבי הנטקסות מועל מואמה. ואיתא בירושלמי ברכות: כל קאומר פרשת המן, מבטח לו שלא יתמעטו קזונתי. ועשרות סדרות, קרי שיזוך בכל יום מעמד בר סיני ויתחזק אמותו בה. ופרשת הארץין, דארין במנחות: זאת חותמת הנטקסת, כל העוסק בתורת הראב אללו הראב חשתה וכרכ' (ט) פרשת תזה, דגמ' היא בכל שלמים. ואחר עולה ושלים ותודה (ט) יאמר פרשת נסכים, כי אין זבח כלל אלא סכים, אבל חשתה ואשם אין טען נסכים: (טו) וחטאota. עין במגן-ארכום שבח,adam יודע שוחחיב חשתה קנס, ומזכר שאר פוסקים לא ממשען:

שער הצעיר

מ'ומוז מקטר קורתה, ופרשת סמני הקטרות ועשותו:

פָּאָר הַיְטֵב

בציבור. מפני כופרי ישראל, שיאקרו אין תורה אלא זו, ובכבר
בגוננו. ולכך אין כותבין אותו על גזטרס הקייח לאבדור, לה' ח' מ"א
ענין בית עזקב ס"י קפה. ומפרש'יל' תמבך ק"ש, אסר ברש"ב א"א
שכחנה"ג. ענין בית עזקב ס"י קפה. ואנו לא לבקש פון הבקשות קמו ק"ש, אבל קדם ב' ש' מ"ר
לאקמרוocab. ואנו לאקיטינו לאס'ocab קחטו שרכותם גם ליחס אסרו, ע"ת. ענין
התקפה או אסורי, אבל לאקעט קבל כלל, ובוחיד דזקן קדם
שבות'עזקב ח'ב ס"י מד: (ב') בזים. דאן שרבנותם קורבן לא אל בזים. ויש
לומר פרשנת הבקשות מפדר, ורקיל' דישוב פסל לעבדה, ע"ת ד' אהרן.
ובכן י"ל מזמור להרבה מפדר. יד אהרן. אבל פרשנת הקירור ותרופת קרשון
וכל לאקעם קדם פדים, קראתא ביזמא דר' כ: (ג') בזקה. אבל אס'ocab
חטאות ואשם משמע דרביר המתרב דלא יאמר. מפני שאין אלו באין גדרות.
אבל לאקעט חטא רשות פלוי נמי לא יאמר, מכברא בש"ע י"ד ס"י ה' שפסק שם
התקפה או אסורי כה בזקה, ען ק"ש"ה שם ס"ק ז. והב' ח' התפללה לצרכי חברו
בשם רשל' ריש לומר אף לאחר חטאות ואשם י"ה ר, רק שישראל בילושן
דר' גזקוק:
דאלאר דאס'ocab לא בעי ידיעת בטחהלה. אבל אס'ocab פרשנת חטא לא יאמר כלום,
וענין אלא היזו'וטא ובספר בני'חיא זינר איס'ocab עליון, ע"ש, ווענין קמ'א
הדרעתה מסקטל' דיאמר: אם גנטיקי' משתא ינא נה נחשב כאלו האקנקי'
חטאות, ואס'ocab גני איני בקורה בטורה, ושפיר בז' פ"ז. ענין בספר בז' ח'
ובפרשיות אמות'ש'ומאל ס"י א' ובפרשיות אמות'ש'ומאל ס"י ג. תמבך בש"ל' ח' דשבת ו' י"ט
דאלאר הר' דאן גזקון גזקה בא בקם, אבל פטישיות אין פסיד לאמרן
בקורה בתורה, ומ' אס' ח' הוא מوطב שישקס בפרשיה דיזמא. ובספר סלה' בבלולה
תמבך: ושר' קרבנות לא יאמר אס'ocab אם גנחו' קוראו בתורה, וכן
העתק הPEAR חטיב אש'ר לפנ' ע"ש, ר' לא: גזקעי' ליפה: (ד') ושות'ת אוטו.

אשנה ברורה

(טז) **ocabbor.** מפנֵי הכהופרים, שיאמרו אין חורה אלא זו, ובפרט
בצמוננה. ולכך אין כותבין אותו גם-כן על קונטרס המכיד לאכברור.⁽³²⁾
יש שכתבו, דלא אסוח לאמרו אבל שכבבור אלא לאכברו בין הנקודות
בקמו קרייתם שמע, אבל קודם ברוך שאמור מחר אף קצובו. וכן אין
הקטין לאכבר בצדוק הנקודות גם ליחיד אסוח [ע"ת וארה"ה]:
אבל לקביע בתרוק הנקודות קרבין אלא ביטום, (לכ') אבל פירוש
לו (יז) ביטום. דאין אקברנות קרבן אין יכול לאמר קודם קיומ': (ג') ואם אין
הכיפור ופירוש טרומת קרען יכול לאמר קודם קיומ': (ג') ואם אין
הן, עין בסימן מה במושנה ברורה סעיף-קפטן.⁽³³⁾ כתוב בשלה'ה,
כל הפרשיות אין הפסד לאמנן, קוראו בתורה; ומכל מוקום אס
ללא פרשחת הקרבנות:⁽³⁴⁾ ז (ח) **אדים גנרכה.** אבל אחר
(ח) לא אמר פרשחת הקרבנות:⁽³⁵⁾ ז (ח) **אדים גנרכה.** אבל אחר
בן עבר עבנה שחביבים עלייה משעת, (לו) וכן אשם ואשם פלוני
אמר אף לאחר חטא ואשם ימי רצון, ורק שיאמר בלשון ספק,
שירינה זה נחشب כאלו הקרבני חטא, ואם לאו (לו) יקירה
פאנ-אכברם הקרה שעוד: אין יאמר אם נתחייבי חטא, הק
פאנ-אכברם, ודענן חטא לא יאמר כלל קנייה-ירצון, ורק לענין
לבו נוקפו שפא עבר על חטא והינה לו דינעה שחתטא ושכח,
(יט) עם הקרבנות. וכיהום (לכ') נהוג לאמור אחר פרשחת

³⁸ הtmpmid: (ב) וְשַׁחַט אָתוֹ. דָאִיתָא בֶּמְדֻרְשׁ (לט) דְכֵל מִשְׁאוּמֵר פָסּוֹק זֶה, הַקָּדוֹשׁ-בָּרוֹךְ-הּוּא זָכָר עֲקָדָת יְצָקָח:

שער הצעיר

(בב) מנג'ן-אַכְרֶבֶּס: (לג) פְּרִיָּמְקָדִים: (לד) קְבָרוֹת-שָׂוֹר וּפְרִיָּמְקָדִים: (למ) פְּרִיָּמְקָדִים: (לט) טַיֵּן

ובעלם מתקפרום, ואמרו ה'ול', בזאנן שבחמא'ק קם מונח מקפר, עכלשו שלחנן שאל אס' מקפר עליו, ופרש'ו שאלוקים על שלחנן אונימ' מגאניס, ואין קה'ר שאומר בטחאת עולה רק בעקבות רוקטת סט' אבל לא באלוקט אכילת בשו', ואין קה'ר עולה בעקבות כל פקרון של קחטאה, משא'כ קה'ר של קעולה שחיוא קלה קיל הווא קועל'ה בעקבות כל פקרון, לבן קה'ר של עולה קודם, עיש', עזען בוש'ע-עט'ר'ה ויל' מסעהן בא' ב' מ' בוה':
בצמ'ב עב'ה. עב'ה, אף שבקגנרטון קומ'ן סי' עיש', עזען בוש'ע-עט'ר'ה ויל' מסעהן בא' ב' מ' בוה':
איפלו ביום שאחר הי'ה', אף שבקגנרטון קומ'ן סי' עיש', עזען בוש'ע-עט'ר'ה ויל' מסעהן בא' ב' מ' בוה':
אכילת בשו', אף שבקגנרטון קומ'ן סי' עיש', עזען בוש'ע-עט'ר'ה ויל' מסעהן בא' ב' מ' בוה':
אכילת בשו', אף שבקגנרטון קומ'ן סי' עיש', עזען בוש'ע-עט'ר'ה ויל' מסעהן בא' ב' מ' בוה':
אכילת בשו', אף שבקגנרטון קומ'ן סי' עיש', עזען בוש'ע-עט'ר'ה ויל' מסעהן בא' ב' מ' בוה':
השנה בערך קפק הא' מ' בוה':
ס'י' ה' ק' ו' ט' באנן זה, ושס' בכ' כ' שף קפק הא' מ' בוה':
דאי עמייתת קגרובנות בארכ'. ובאמוניג'ו-שמואל' סי' נג' תח'ב קך קשייא שאהקהה המ'ג', דלאש' זור אינו קא אלא קשטעמא. ביש' קס' אחרו, והוא זיל' קח'ב עיז' דלק'ם. דלענץ' הפלגה של ה'יר' ייכל לילן לאסס ניזו, פיוון שע' נדר זה באם טמא' ביא' אס', מקר' נדר ונדר. ובכנטה' יוזקאל ס'י' בג' תח'ב לר'ן שאנו טמא' מיטים, עיש', ובמאיר' גאנט'ים טפון א' תח'ב שהוא פטמא, גאנ' מ' ש' בא' צ' עי', ולענן דער'ן מסק' קה'ר לא' יאמיר' קבל אף בריך' פנא', וועל' איטש' יאמיר' ה'ר' קאנ', עיש', ובר' קנט'ר' קער'ת' הרכעת' הרכעת' כ' באנ' זיל' קאנ' ער'. וען' פ' שטוח' עיב' צ' קאנ' ס'י' קס' קאנ' ובנט'ר' טובי' ס'ינ' ייב' ווינ' דו' רוח' בש'ת דר' רוח'. נעה'': [א'] ו' שטח'ת אהו'. נעה'': [ב'] ו' שטח'ת אהו'. וו' נטש' למ' ש' לפוי זה של' לא' יאמיר' פרקש'ת קגרובנות אלא ביום, ולא יאמיר' בסק'ר' העשדרות' קדם או'רו' היום' פאנ'ישו'ת קגרובנות, אבל מ' יאמיר' פט'ק' וטחת', ששת'ה'ה וו'ר'קה' כ'ש'ה' בל'לה'. ומיט' יונימ' איזו טט'ק' או'רו' קעם או'רו' היום' אכל אלן אין' פונעה' לאק'ר'ו' בע' שט'ל'ר' זיכרא' עתקה' צ'ק', קמו' צונז'יג' אקט' לופר' קאנ' איז'ר', שעמ' קרכ'ה'ה הווא קושא'ל'קו'ר'ו' עט' פ'ר'שה, עיש'. צ'ע' גל' דרכ'ו'. דלאק'ת' אה' קרא' וו'ש'ט'ת לא' באנ'ג'א'ן דפ'ל'ש'ת' ס'ט'מ'ר' ת'ק'א. וו' ש'ה'ש'יח'יט' וו'ר'קה' כ'ש'ה' בל'לה', במקה'ל' ב'כ'ו'ו' ש'ג'ה' הא, וו' ש'ער'וק' בונ'ק'ים כ'ק'ה'

באור ההלכה

זאת תורה (ז"ח) השלמים' עד 'במקרר סיגי', והוא גמ'ין פרשタ תורה, ואחריך פרשタ נסכים בפרשא שללה, מן 'ונדרה' דכי פנאי עד 'אתכם', ופרשת החטא בקיינא, מן '(זא) נפש חטא' עד 'ענול' לו (וזה שמלת פנאי קירא גם בפרשא זו: זאת תורה החטא' עד 'באש השער') (שמלה וחושה). ופרשת אשם בפרשא צו, מן 'זאת תורה קאש' עד 'אשם הווא'. (זא) י' ש' לו פנאי קירא גם בקיינא (שם). ופרשת עוללה ויודג גמ'ין, דהיא באחה על שביעת בטרי, מן 'זונש כי תחטא' עד 'זקינה לכלון פמנקה' (מ"א). וען בפרק' מגדים רמספק אם צויך לומר פרשタ נסכים שלש פעמים, לעוללה לו פנאי, יכול לאמר גם פרשタ הקרבנות בלילה⁽³⁴⁾. ואם צויך עכ' דבשבת ויום טוב לא יאמר יהי רצון, דין גרבן נדבה בא בכם, הוא ב-ן-תורה, מוטב יותר שיטיסק בפרשא ר' יומא⁽³⁵⁾. מי שהוא אבל פרשタ החטא (לט) לא יאמר כן, לפשי שאיננה באנה נדבה, אלא צויכר לא רצינה באנה נדבה. והאחרונים כתבו בשם ר' של, דיש ל' ר' דננגו: יהי רצון מלפניך, אם עברתי עברה שתיכים עלייך חטא בקדושה, וככהו גנאי יאמר גמ'ין אחר פרשנת אשם. אך קירא לנו לענין חטא דבאי עייצה בתקלה שחטא. על-כן העלה קירא לנו ואשים פלווי יכול לאמר היה-רצון זה רעל תנאי, אך יוכל לאמר גמ'ין כהילץ-צון אחר מטה ברוך פנאי [ש"ת]:

המגיד⁽³⁶⁾: (ב) ושהת אתו. דאיתא במדרש (לט) הכל

הלוּכֹת הַנְּהָגָת אֶתְם בְּפִקְרֵר סִימֵן ב'

ביאורים ומוספים

לשומר על בגדייהם, וישמר מזחה לא ידע רע. או משום שבבית המקדש לא היה שום דבר.

(6) והמניח תחת מראותיו בגדרים שלובשים אר' אינט שלו, כתוב בשווית שלמת חיים (ס"י תtauא) שאינו משכח תלמודו. והగ"ח קנייבסקי (ספר הזכרן ח"ב אות טו) כתוב שקשה להקל להניח כלים של אחר, אמן אם אלו בגדרים שלא לבשם בעצמו אפשר שלא ישכח תלמודו.

[משנ"ב שם]

וכן י"הר מלובש שני מלבושים יחד⁽⁸⁾, כי קשה לשכחה.⁽⁹⁾

(7) ולפנותו שני מלבושים יהוד, הביא הג"ח קנייבסקי (ספר זכרון שם אות לג) בשם ספר שלוחן הטהור (ס"י ב) שיש להקפיד בויה, ובשם הגהות אורחות חיים הביא שאין זה קשה לשכחה, ודוקיק שכן הוא בשווית יוסף אומץ (ס"ר א). וכן דעת הגרשיז אוירברך (הליווית שלמה תפלה פ"ב ס"ב) שאין להחמיר בדברם אלו אלא במאנה שנוצר בפרירוש.

(8) והלבושים ביחד כובע עם הכיפה בתוכו, כתוב הג"ח פאלאגי (רוח חיים, הובא בקב' החים ס"ק ו) שלא יפה הם עושים, כי גם זה גורם לשכחה.

וללבושים ערדלים יהוד עם הנעלים, דעת הגרי"ש אלישיב (פניני תפילה עמ' סה) שאפזר להתריר, מושם שאין עליהם שם בגדי. וכען זה כתוב העורך השלחן (ס"ו) שאין להקפיד בנעלים. וכן הביא בהגבות הר צבי (טור או"ח סי' ב) משוו"ת מתת יהוד (מהדורות סי' ב) להקל בליבשת נעלים וערදלים של עור או גומי כאחד. מאידך, היפea להלב (ח"א סי' ב אות ג) כתוב שגד בנעליים יש להחמיר, וראה במאסף לכל המונחות (ס"י ב ס"ק יב) מה שכותבת בזה.

(9) וממי שאינו נזהר ונעשה דברים הקשים לשכחה, כתוב הספר חסידים (ס"י תтарח) שאינו חייב על כך. וביאר הג"ח קנייבסקי (ספר זכרון שם עמ' ז) שאין בכך אפיקו איסור דרבנן, מושם שאין זה מובהך שישכח אלא ורק גורם להחליש את הוכרון, ואינו דומה למשכח דבר ממשנתו מהמת שאינו חור על תלמודו ועל זה נאמר שמתהich בנטפשוי (אבות פ"ג מג"ה), מושם שם הוא ברודאי מסירם מליבו. מאידך, החסד לאלפיים (או"ח סי' קנו'ן ו) כתוב שעבור באיסור לאו של "השמר לך פון תשכח", וכן כתבו בשוו"ת דברי מלכיאל (ח"ד סי' א) ובשו"ת התעוורות תשובה (ח"ד סי' קל), והוסיף החסד לאלפיים (שם) שגם הוא בכלל מה שאמרו (אבות שם) 'כל המשכח דבר אחד ממשנתו הרי זה מתהich בנטפשוי. ובשו"ת שלמת חיים (ס"י תtauא) כתוב שיתכן שיש בזה סרך של הלאו "השמר לך פון תשכח".

ולגב נשים, האם צרכיות להזיהר בכל זה, כתוב החותות דעת (ו"ז סי' עב חידושים ס"ק ב) לענין(ac) אכילת לב של בהמה ועוף, שrok זכרים נהגים שלא לאוכלו, מושם שאכילת קויה לשכחה. וכן כתוב הבית לחם יהודה (ו"ז סי' עב ס"ק ג) שנשים מעוברות לא יأكلו לב שקשה לשכחה, אבל שאר נשים אוכלות. וכן כתוב הגרא"ח קנייבסקי (ספר ברכן שם), וביאר שהחטם הוא בין אין מצתות על תלמידו תורה. אמן אם כן קטנים אף על פי שעינן לא למדר, כתוב שיש להקפיד על כך, מושם לדברים אלו גורמים לטבע של תשכח, וכל להזיהר מהם אחר כך.

[משנ"ב שם]

הקדוש קتب שעיל-גב הקבר⁽¹⁰⁾ או המסתכל בפני המת, משכח

לימים⁽¹¹⁾.

[ביה"ל ד"ה ופרשת עליה]

בן מה שאנו אוקריין בכלל יום יאנפֿי חנה מסדר' וכו⁽³⁹⁾ וענני עשות הקטלה.

מצה לראות לבקין מה שהוא אומר⁽⁴⁰⁾.
(39) ובטעם הדבר שנתפסת המנחה לומר סדר המערה דאבי, כתוב במשמעות לקמן (ס"י מה ס"ק א) שהוא מושם שקבל ח"ל שבזון, שאין בית המקדש קיים ואין קרבנות, מי שעוסק בהן ובפרשיותיהם. מעלה עליו הכתוב אליו הקריבן.

(40) במשמעות לקמן (שם) כתוב, ונראה לי פשוט דמי שודע ספר, מצוה ללימודו בוגרא פירוש המירוא דאבי, וכן מה שאנו אומרים בכל יום ענייני עשיית הקטורת, כדי שיבין מה שהוא אומר, ובזה חשב לו האמוריה במקום הקטורת, והוא מה שכתבנו שם. עוד הביא לקמן (ס"י נ ס"ק ב) את דברי השל"ה, שכשאמור איזה מקום או כמה מדליקין או פוטום הקטורת, יעשה קול ניגון של משניות.

סימן ב

דין לביישת בגדים

[משנ"ב ס"ק א]

שדרגן להיות מקפתות לעולים במדינות אלו) שאין הולcin יתרכז אפללו בקיין⁽²⁾.

(1) בビיאר גדר מנהג המדינות, כתוב בשוו"ת אגרות משה (ו"ז ח"ג סי' מז אות ג) שאין הכהונה כמו שנוהגים במגוון מדינות לירב בשוק, אלא כמו שנווהגים לילך בבתים כשאפשר שיבואו אנשים לבקרים ויתגנו מהם.

(2) ובאותן מדינות שדרך האנשים לילך שם ייחפים, כתוב להלן (ס"ק יז) שמותר, ובארצות החמות מואוד, שמנהג האנשים שם לעמוד ייחפים גם לפני אנשים גדולים, כתוב לקמן (ס"י צא ס"ק יג) שאין לחוש לעמודך אף אם יאכלו בשעת התפילה.

[משנ"ב שם]

וכן בבית קפץ דרגן שדרגן של בני-אדם לילך שם ערבים וכי אפשר בענין אהר, אין בנה ממשם פריצות⁽³⁾ וכו', ישחה או ישים דו בגדן ערזתו לכסותה⁽⁴⁾.

(3) ובטעם הדבר כתוב בשוו"ת אגרות משה (שם), שבית המרחץ אינו מקום של נתינת כבוד כלל, ואשר על כן לא שיר בו דין העניות מחמתם בכבוד השכינה, וכן לנוהgo בו בנסיבות אלא משום הרוגל האדם לצנויות ענייני עצמו. ומהמתם כן, התיר בשוו"ת אגרות משה (שם) לעמוד ערום באמבטיה לצורך לבישת בגדים, אך על פי שאינו עושה כן לצורך הרוחיצה, שכיוון שעשוosa כן לאיוזה שהוא צורך, ואם בטיה הוא מוקם העשיili לשוחות בו באופן זה, אין הדבר פוגם בהנאהת הרוגל העניות. אולם בבית הכסא, שאינו עשו לשחייה באופן זה, אין לעמוד בו ערום אף לצורך לבישת.

(4) וביציאה ממקווה, כתוב הג"ח קנייבסקי (דעת נותה עמ' נד) שהווים אין מקדים בו, ואולי יש לשוחות קצר.

[משנ"ב ס"ק ב]

המגניט⁽⁵⁾ מלבושים מראשוחזקי⁽⁶⁾.

(5) מה שנקט 'המניח', כתוב בשוו"ת שלמת חיים (ס"י תtauא) שזה נאמר רק על הגליל בפרק, ולא על המניה באקראי, ובמו הכהנים בבית המקדש שנgeo היתר כי היו במשמרות ולא הייתה להם קבועות בויה. מאידך, הג"ח קנייבסקי (ספר זכרון ח"ב אות טו) כתוב שזה נארם גם על המניה באקראי, וכותב שם שכן משמע במחരיל בליךוטים, ומה שהכהנים עשו כן הוא משום שהיה להם מצוה

הלו^אכות הנקנת אָדָם בְּפֶקַר סִימָן ב'

ב ב דין לביישת בגדים, וכן ר' סעיפים:

א *לא ילבש חלוקו (טרכ), אַלְאָ יקח חלוקו ויבנис בו [ראשו] וזרעוטיו בעדרנו שוכב, ונמץא (ב) בישיקום שהוא מבסה: **ב** באל יאמיר 'הנני בחררי תרירים מי ראנן', כי הקודוש ברוך הוא מלא כל הארץ בכוון: **ג** ייזקידק (ג) בחלוקו ללבשו קדרכו, שלא יהפך הפניימי שם וקדושים לא (ד) וחוץ: **ד** יגען מגען (ג) (ה) ימין תחלה ולא יקשרות, יאמיר-ך יגען של שמאל (ו) וייקשרנו, ויתזרז ויקשר של ימין: הגה ובמצעלים שלנו שאין לךם קשינה יגען של (ו) ימין תחלה (חוספות פ' במה Ashe דף ס"א): **ה** ה'שחולץ מגעלו, (ח) חולץ של שמאל תחלה: **ו** אסור לילך (ט) (ט) בקומה זקופה. (*i*) *ולא ילק

שערית שובה

הספנדי ויאיהו מקומן, עשות הינה,ograms, נגמם חסנת נזקר שם, ונספה איננו חיב, וסמי' במכביה חולין בענונה; אלא יאמר יונשלמה פריטים שפתינו במוקם גרבן הספנדי, ע"ש:

(6) מישֶׁב. דאו במקרא יגלה ונופ. איתא בא"ש, הלוק של ת"ח, כל שאין בשרו נראת פטור טהרה, ותיראין און נטורי פה, מושט שחולין סכל בקביה רשותה ותחתית עכני ספקיות. וויזר מלבלש שנוי מלובשים ניד בפם אהה, דה' ח' אם לבש קקלוק פסבואה איזר איגש, אקל שאר איסין דעלמא יאהר לכתהחה שלא ללבשה הקפואה. ע"ש. וויזר מלבלש שנוי מלובשים ניד בפם אהה, כי גשה לשכון. נה'ו'ים ב' איזי פאלטש ביד יינוי וויפל שבון קמיין ואיזה' כה שלמאן. וכן כו' כי הכל נבל כבימין ומינן, פאיין לא שמאלא, כבורי: (5) מני תחליה. דיש תשכתי לתמיון בקון די יוכון ופאל, ופלש נחשבות לעגן פאלן, מש'ה'ה דה' חלוק לכל אחד מצללה, דה'גנין קשינה לשמאל, דחישיבות קלון היא קשינה. וכברותן ופאל, מני תחליה: (7) בקומה קפאה. אקלו חותם

באור הלכה

א (א) מישב. דאו בהכרם יתגלה גופו, והארם צרייך להתגנה בצעירותו בושה לאפיי נקודות ברוק-הווא. ואפלו קשחה לא לילה ובתקני חדרים, הולא כל הארץ כבודו, וכקשכה ואונרה לפניהם מילגלוות מברשותו, ואפלו קעתם. (ה) כל מה שדרשו לחיות כבפהם בבדיגות לעולם. אבל רשותי לגלות ידו עד קוודר¹⁰, וצאנרו עד הדזה. על-כן (כ) האנפאלאות ראה ללבשם או לפשיטם סוכן תחת הפסידן, שלוא לבלוט ונגלי, שונגן לחיות מבעות לעולם בקוזניות לאלו) שאין השואות אמת, ועוד, גזירה היה שchap של קאחול קרביב פשט גראן. וכן מה שאריו אוקטורי בבל יומם אבפני הנה קסדר וכור¹¹ עטינו בשיתות קקטני, מעונה לאותו השהואה ואומבו¹²: עזין מה שאחריך בצל השיל'ה בטחונו על ספר ישנו וולקן:

* לא יפש חליקון מישב, ומפני-בגדים נפקק בטליה שאן גבורה עשרה אין נהג דין זו, והוא מכפהה, עין שם. ובספר איזת'ו-יחתומי טסק לאסאר, עין¹³:

כל רבע אמרות. עין במשנה ברונהoso סעיף¹⁴ עטינו א' בטה שפטכון: ואס מללה סידין¹⁵, ען, רק (ז) זינר לפסח ולבלש סוכן לבקר כל מה שאפשר,

לכטוטה בירידתו לזרק, ולא עד אלא שמהמכתה נזהה באלו כופר בבריתו של אברם אבינו; אך עתילתו מן הנקרא, שפנוי קלפי העם, ישותה או ישים דרכ' נגיד עזותו לכסותה⁽⁴⁾, ובלבך של ציון באה, כמו שייתברא בסוף סימן ג. איתם בא"ש⁽⁵⁾: חילוק של פלמ"ר-ח'כם, כל שאין בשרו נראית מתחילה. והאריךנו (א) אין נוראי בזיה, מושום שהולכין הכל בבטה-שווים ואין הבשור נראית: (ב) בשיוקום. רוזח לזרם, בשיקום ורצא מחתה פסוי כדי לדיניו שהיה מzech שערם כשפשת חלום, היה עתה מכחה, כי יפל קלודין על כל גזע מצומו. עזין לקפן סימן רלט שעריף בלאען פשיטה החולוק, כמגיח דבר אחר פפסיק בין ר' אשו לר' גבורי⁽⁶⁾ (א) אין קפידה. ובו יקח הר מלבלש שני מלובושים ייחד⁽⁷⁾ בкусם אחד, כי קשיה לשבחה⁽⁸⁾. קורוא כתוב שעיל-גב הקבר⁽⁹⁾ או המסתבל בפני הפה, משבח לירמודו⁽¹⁰⁾. עזין עוד בבריד' מקרים מקרים הפכו כי-על-פיה שהוא מחת כל הפלובושים, (ט) וכל-שפן בשאר ברידים: (ד) לחוץ. וכןאו תפרירות המקונות ואמרי הולוק ויתגעה בענייני הברהות. ואם פלמ"ר-ח'כם הוא, אריך לפקטו ולחוור לבלשו כרונכו, שלא היה בכללו 'משוני' חס ושלט: ושאר כל אדים אין אריך; ולתפלה, אפלו כל אדים ט' אריך לפשטוט ולבלשו פרדרכו, שרואי או להדר בקדרי, מבקר אברם בפסיקן צא. טבר (ט) שישים שגי צדי הפלבווע ביד ימינו ווילטש נמיין ואחר-כך השמאלי⁽¹¹⁾, וכןן כי הכל נכל ביפני ומן קימין בא לשמאלו. כתוב קורטב"ה: מלכיש פלמ"ר-ח'כם זיהה מלכיש אבה זני, ואסדור לו שפיצה באבדו דעםoso שטנוונית וויליא צה⁽¹²⁾, ולא יילכש לא מלכיש ערדים שחשכה⁽¹³⁾.

שער הצעיר